

ОСТАНИ ЗАУВЕК ПОМАЛО ДЕТЕ

(запис о поезији Драгољуба Војновића)

1.

*Ако ти од лепоте
још нешто треба
и ти и месец
да се разумете,
у дну, у крајичку срца
остани заувек помало дете.*

Не дијели се поезија на ону за одрасле и ону за дјецу. Поезија се уопште не дијели; ње има или нема. А у стиховима Драгољуба Војновића има је итекако. Шта има љепше него остарити, а заувјек остати дијете? Писати стихове својим унуцима и дјечи из комшилуга? У обезљуђеном свијету сачувати чисту душу и гледати око себе очима које као да гледају први пут. То је она матићевска дефиниција да је *поезија непрекидна свежина света*.

Поезија је и чудо, па се у чуду питамо: откуд одједном Драгољуб Војновић с овако добрим стиховима? И одмах одговор: није одједном, брушен је овај таленат, а и учио је, и то од највећих мајстора.

Важна врлина ове поезије је њена непретенциозност. Она није настала из жеље да држи придику, да демонстрира надмоћ искуства или потенцира властиту духовитост и лудизам. Она је настала онако како умјетност иначе настаје – из потребе да се поново успостави један потонули свијет, свијет дјетињства и из вјештине да се у туђем дјетињству препознају инспиративни извори властитог. Зато је повод за пјесму конкретан, непосредан и оправдан.

2.

*Сад, кад сам већ давно одрастао,
и кад летње кишпе лију нагло
стварајући блато,
гледам нем, занесен,
и моје срце
дршће, дршће зато*

Родно мјесто Војновићеве поезије може се илустровати упоређивањем временски удаљених слика. Љетна киша и блато које она ствара активирају прустовску *малу Мадлену*, асоцирају на властито дјетињство, ондашње кише, блато и прављење топова. Ова слика изазива емоционални дрхтај који потиче жељу да се емоција поетски уобличи и укаже и другима на чудо које се збива. Тако настаје пјесма.

Стихови Драгољуба Војновића могу се тематско – мотивски сврстати у три цјелине: стихове посвећене конкретној дјечи и њиховом микрокосмосу; стихове везане за властито дјетињство и пјесме о животињама.

Стихови посвећени одређеној дјечи и ономе шта они сањају и шта им се дешава најбројније су. Узрасно, то су дјеца од три до петнаест година. Сходно узрасту, прилагођени су тематски елементи пјесме, од оних које пјевају о именовању и распознавању свијета до пубертетских најава првих љубавних тајни. Вађење зуба, рођендан, полазак у школу, чуда смјене годишњих доба, женско – мушки односи нису тематске новине, али су испјеване таквом сугестивношћу да се чини да су опјеване први пут.

Неколико је пјесама непосредно везано уз ауторово дјетињство. У једној од њих уткана је социјална нота, а у другој је асоцијација на зла историјска времена, на рације и логоре. Ове тамне нијансе још више наглашавају веселе боје дјетињства којима је колорисана Војновићева поезија.

Један циклус пјесама посвећен је животињама – чешљугарима, псима, вуку, раковима, пјетлићима, родама... То су опет варијације на познате теме, али тако свјеже и духовито поетски дочаране да још једном потврђују да је у стварању увијек важније како се пише него о чему се пише.

3.

*Мало их је који знају
Да на небо јуришају
И границе померају*

На суженом маневарском простору треба бити добар техничар да би се постигла чаролија. Драгољуб Војновић своју је вјештину учио од најбољих мајстора своје врсте. Осјетићемо у овим стиховима Змајев ритам и елеганцију поетског корака, њежни, најфинији ћопићевски хумор (успореди *Даје се на знање с Огласима шумских новина*), мудрост Душка Радовића да је у малом садржано и све велико, језичке игре и каламбуре Ршумове, чађ *гаравог сокака* и вјетрић *плавог чуперка* Мике Антића. На ове подлоге Војновић је калемиио своје племке и добио нове аутентичне сорте.

Читалац ове поезије осјетиће да је она истинита, заснована на емоцији, доживљена и дотакнута чаробним штапићем мађионичара. Свијет ових пјесама и бића која га настањују налазе се свуда око нас, реална су, али их је дах поезије издигао у више сфере, одакле нас гледају очима која нас подсјећају да постоји један љепши свијет у којем смо некад живјели, свијет који није нестао, али у њега могу да уђу само дјеца и они који су то бар једним дјелићем свог бића заувјек остали.

Ђорђе Нешић